

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 152. An & qualiter res ecclesiæ alienentur per hypothecationem earum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

Quæst. 152. An & qualiter res Ecclesie alienentur per hypothecationem earum?

1. **R**esp. quamvis Fagn. in c. nulli. h. 1. num. 29. cum Butr. *ibidem* not. 1. & Imol. n. 2. quos citat, dicat, aliud esse alienare, aliud specialis hypothecæ titulo obligare; melius tamen alii videntur distinguere dicendo, alienationis nomine in materia favorabili ecclesiæ & privilegiatis personis comprehendi constitutionem pignoris & hypothecæ, saltem specialis, secus in materia odiosa. Covar. l. 2. var. c. 16. num. 6. Pirh. h. 1. n. 5. Delb. 6. 17. num. 30. & 32. Nisi, ut idem Pirh. & alii constituta in tanta quantitate, ut non sit facile redimibilis; adeoque non exponatur probabili periculo alienationis. Tum quia hypotheca ponitur expresse inter contractus prohibitos, tam in *Extrav. ambiciosa*, quam in decreto S. Cong. tum quia, qui non potest alienare, etiam non potest hypothecare, ut Covar. l. c. Valq. de redit. c. 2. §. 2. n. 32. Molin. de just. tr. 2. d. 464. Azor. Tom. 2. l. 9. c. 1. qu. 2. Delb. c. 17. du. 3. n. 5. & alii apud Barbof. de potest. Episc. alleg. 19. n. 85. Ac denique, quia ut Delb. n. 6. favore ecclesiæ alienationis prohibitio comprehendit omnem actum, per quem in extraneum jus aliquod utile transfertur, & per quem in rebus ecclesiasticis servitus aliqua constituitur, nisi sit per hypothecationem. Neque his obstat, quod ob rem ecclesiæ seu beneficii datam in hypothecam non incurrat pœna, nempe privatio beneficiorum constituta in *Extrav. ambiciosa*, nam etsi ibi quoque prohibeatur hypothecatio talis, per quam ad alienationem pervenitur, hæc tamen prohibitio hypothecæ intelligitur respectu validitatis actus, quod datur res in hypothecam, qui non minus, quam actus venditionis prohibetur & annullatur in illa *Extrav.* non autem respectu illius pœnæ. Cumque differat vis legis, quæ punit, à virtute, quæ prohibet, ab una ad aliam non rectè inferitur, ubi diversa occurrit ratio. Et sic in præsentem, dum agitur de puniendo ob alienationem, verbum alienationis accipitur strictè & propriè pro translatione domini, ut Alex. conf. 41. n. 5. & 6. l. 6. Bald. in l. final. C. de rer. alien. n. 1. item Lotter. de re benef. l. 3. qu. 25. n. 23.

2. Dixi tamen: *Saltem hypotheca specialis*: Nam prohibitio hæc probabilis non comprehendit hypothecam generalem. Arg. c. nulli h. 1. per sensum contrarium; ubi eo ipso, quod tantum prohibeatur hypotheca specialis, permittitur generalis; & ita sentiunt Abb. in idem c. num. 3. Jo. And. num. 1. Covar. loc. cit. Fagn. loc. cit. n. 30. Molin. loc. cit. d. 466. n. 1. Redoan. de reb. eccl. non alien. quest. 2. c. 6. num. 11. & 12. Laym. ib. mor. l. 3. ir. 4. c. 10. num. 2. Delb. c. 17. du. 3. num. 6. & seq. Pirh. h. 1. num. 5. contra Rodriq. 99. regular. quest. 7. a. 1. Valq. loc. cit. du. 8. n. 7. Bonac. Quarantam & alios, quos citat Delb. c. 17. du. 1. num. 31. sentientes quoque generalem; eò quod simus in materia favorabili Ecclesiæ & cit. *Extrav.* loquatur absolute. Ratio responsionis est; quod per generalem non tam maneat obligata res, quam persona. Unde, qui bona sua hypothecæ generali obligavit, non prohibetur ea alienare, & sic alienata creditori non submituntur & non tantum juris in rem per illam cum periculo eà alienandi transfertur, quam per specialem. Delbene. Pirh. LL. cit. Unde jam, si prohibitionem hypothecæ non comprehendatur generalis, poterit Prælatus bona ecclesiæ obligare sub hypotheca generali

absque consensu alicujus superioris & alia solennitate canonica. Pirh. loc. cit. Arg. c. nulli. h. 1. qui tamen addit, quod licet hypotheca generalis prohibita non sit, non tamen etiam sit simpliciter permittitur sine justa causa, ut Redoan. Item non esse permittam cessante utilitate ecclesiæ; posse tamen in casu permittitur fieri generalem hypothecam sine autoritate Episcopi, tanquam magis communem contra Butr. & Imolam cum Gl. in *Amb. de non alien. §. nos igitur. v. specialis*, & Abb. in c. nulli. n. 2. & aliis defendit Fagn. in idem c. nulli. n. 31. Addita etiam hac ratione: quod, cum hodie ex stylo generalis obligatio bonorum fieri solet in omni contractu, nimis grave foret, si semper Episcopus esset adendum; ut sit vix reperiretur, qui cum Ecclesia vellet contrahere, nec obstat ait, L. penult. C. de his qui ven. ataris imper. in qua se fundant Butr. & Imol. eò quod, ut Alex. conf. 118. num. 20. l. 5. loquatur de hypotheca speciali. Ac demum ait Fagn. n. 32. hanc sententiam suo tempore approbatam à S. Cong. Concil. in contractibus regularium.

Quæst. 153. An & quales res Ecclesie alienentur cessione litis aut juris?

1. **R**esp. ad primum: Cessio litis mota super rebus ecclesiæ, quas Prælatus solus sine consensu Capituli alienare nequit, comprehenditur nomine alienationis prohibita fieri sine solennitate juris. Pirh. h. 1. num. 10. Delb. c. 17. du. 12. n. 7. citans Quarant. v. alienatio, num. 22. & Armill. eod. num. 16. eò quod cessio litis sit etiam cessio juris jam quæsitæ; cum cedens liti, nisi aliam suam intentionem clarè exprimat, necessariò censetur velle etiam renunciare juri suo, si quod habet Arg. L. si postquam. C. de pactis. Adeoque Prælatus non habens jus alienandi, hanc cessionem faciens, indirectè facit, quod directè facere prohibetur, nempe alienat contra reg. juris 84. in 6. quod una via prohibetur alicui, ad id alterà via non debet admitti. Unde jam

2. Resp. ad secundum: Etsi cessio juris acquirendi non sit alienatio & in eo Prælatus præjudicare possit, ut cum communiore Delb. c. 17. du. 12. n. 1. cessio tamen juris quæsitæ est vera alienatio; quia jus acquisitum numeratur inter immobilia bona vel mobilia pretiosa ac consequenter in ea cessione servandæ sunt solennitates. Atque ex his deducuntur sequentia. Primò, quod Prælatus, qui est dominus directus emphyteusis ecclesiasticæ, sine solennitate remittere possit caducitatem emphyteusis, quæ contingit, dum emphyteuta incidit in commissum ob non solutam pensionem; cum talis remissio non sit cessio juris acquisiti simpliciter, sed acquirendi, si nimirum dominus voluerit. Delb. loc. cit. num. 9. citatis Claro §. emphyteusis. quest. 1. Rebell. de oblig. just. l. 13. qu. 11. num. 7. Sanch. de marr. l. 6. d. 4. num. 13. Barbof. de potest. Episc. alleg. 95. n. 64. Quarant. Bonac. Ugol. &c. remittere tamen non posse videtur. Dum declaravit, se velle incursum caducitatem. Siquidem Emphyteuta à die talis voluntatis declaratæ censetur incurrisse caducitatem, & sic jam jus acquisitum ecclesiæ. Delb. l. c. n. 10. & 11. remittens ad Less. de just. l. 2. c. 24. du. 9. num. 46. præsumi verò commissam caducitatem, si Prælatus recipit pensionem & canonem pro tempore elapso, nulla facta protestatione, affirmant Clar. l. 6. Bonac. de emphyt. p. 2. n. 15. Meroch. l. 3. pra-